

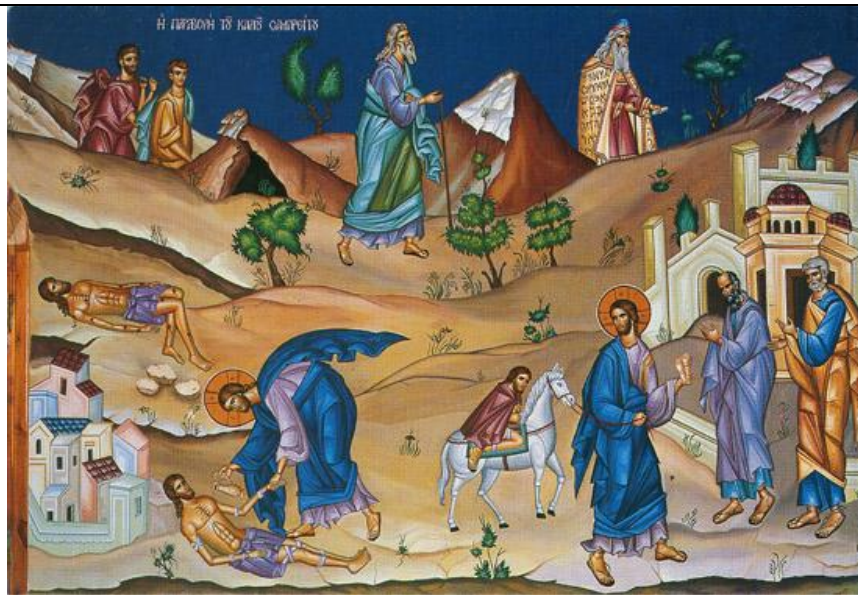
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

25-та Неділя по П'ятидесятниці: Уявімо собі сусіда!

**Twenty-Fifth Sunday after Pentecost:
Imagine Your Neighbour!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

Якщо уважно прислухаємось до сьогоднішньої Євангелії (Луки 10:25-37), то може почуємо у ній учення Ісуса, що благородна релігія потребує уяви.

Цією Євангелією Господь дарує нам цінний та невичерпний скарб: Притчу про Доброго Самарянина. Ця притча ж запрошує нас дивитися інакше на тих, яких звикли ми вважати за ворогів та опонентів.

If we listen carefully to today's Gospel (Luke 10:25-37) we may be able to hear Jesus telling us that a noble religion requires imagination.

With this Gospel the Lord gives us a precious, inexhaustible treasure: the Parable of the Good Samaritan. This parable invites us to see those whom we have become accustomed to consider enemies and opponents in a different way. It tells us that we can

Вона каже нам, що ми можемо навчитися бачити їх, як сусідів дуже потрібних у нашому житті.

У цій притчі Ісуса, нещасний єврей, на якого напали грабіжники, і залишили померати, отримав допомогу від того, якого, за своїм вихованням, він мав би був уважати спадковим ворогом: від неправовірного Самарянина. У той такий критичний момент ця ж, така, наче б то ненадійна, людина таки пішла на ризик устрянути у життя цього чоловіка і допомогла йому повернутися в ряди здорових, живучих, процвітаючих людських істот.

Ті, яких нещасний мусів би був уважати своїми союзниками, його ж браття ізраїльтяни, спільники в вірі, та навіть провідники, покинули його померати, так як це зробили були бандити. Чи зупинилися вони над тим, що чинили, коли залишили його напризволяще? Чи усвідомлювали, що вони своїм вчинком, чи, мабуть краще, недотягненням, себе поставили на той же рівень, що беззаконні хулігани, які так пошкодили їхньому землякові і покинули померати?

Мабуть вони не так зрозуміли справу. А все одно це не оправдує їх у тому, що вони не покористались своєю уявою, і не побачили самих себе, як потенційних кандидатів на таке саме трактування, що отримав він. Коли б вони були так подумали про це, то вони могли б пригадати собі вчення Св. Писання: «Ми жнемо те, що посіяли» (це ж варіант Золотого Правил, якого вчить майже кожна релігія в світі!). Тоді вони були б мабуть таки подали цій

come to see them as neighbours, whom we very much need to have in our lives.

The poor Jewish fellow who was attacked by robbers and left for dead in Jesus' parable got help only from someone whom he had been raised to despise as a hereditary enemy: a wrong-believing Samaritan. It was this seemingly most unpromising person who, at the most critical moment in the man's life, took the risk of getting involved and helped him get back into the ranks of healthy, living, flourishing human beings.

Those whom the unfortunate man would have considered as allies: his fellow-Israelites, fellow believers and even leaders left him for dead just as the bandits had done! Did they stop to consider what they were doing by leaving him to his fate? Did they see that, by their action – or, perhaps better, inaction – they were putting themselves on the same level as the lawless ruffians who had hurt their countryman and abandoned him to die?

Perhaps they did not see that. That still would not excuse them for not using their imagination and seeing themselves as potential candidates for the same sort of treatment he got. If they had thought about it like that, they might have remembered what the Scriptures teach: that "we reap what we sow" (a variation of the Golden Rule, which is taught by virtually every religion in the world!). Then they might have offered this tragic man some help.

Perhaps the Samaritan traveler was more imaginative than the men who

трагічній людині якусь допомогу.

Може подорожний Самарянин мав кращу уяву від тих, які залишили цю жертву агресії в крові на краю дороги. А може він просто вчинив те, що *природно* приходить тим, які створені на образ і подобу Божу. Може він просто не зупинився над тим, щоб подумати, що, з огляду на їхні спадщини, він з цією людиною мав непримириму незгоду. Може він просто вчинив те, що вимагали обставини. А все ж таки його дії виявили цього Самарянина тим найчудовішим з поміж людей: ВІН - ДОБРИЙ СУСІД.

Дехто завважує, що Священик і Левит мабуть були по дорозі до Храму, отож дотик до чоловіка в крові зробив би їх ритуально нечистими і цим перешкодив би їм виконати свій обов'язок у Храмі. Отож вони мабуть поставили свій священний обов'язок вище обов'язку допомогти страждаючому. У Самарянина не було такої дилеми. Та все одно значення притчі вказує на те, що обов'язок допомогти потребуючій людині мав би перевищити ритуальне служіння. Насправді це й був би етичний акт почитання Творця, що створив цю людину на Свій образ.

Чи слухачі Ісуса зрозуміли значіння цієї геніальної притчі і вклали її вчення у свою філософію життя? Чи робимо так ми? Ісус показує нам, що не правильно бути лінивими у мисленню, тобто думати тільки традиційними моделями *підозріння, страху та самозбереження*.

Таж ми навіть могли б побачити самих себе в ролі цієї жертви, пораненого якимсь життєвим

left the victim of aggression lying bleeding by the side of the road. Or perhaps he just did what comes *naturally* to those who are created in the image and likeness of God. Perhaps he just did not stop to think that this was a person with whom, due to their heritages, he had irreconcilable differences. Maybe he just did what needed to be done. Nevertheless his actions showed the Samaritan to be that most wonderful of human beings: A GOOD NEIGHBOUR.

It has been noted that the priest and the Levite were likely on their way to the Temple, and touching a man with blood on him would have made them ritually unclean and so prevented them from carrying out their duty at the Temple. And so they may have placed their sacred duty at the Temple above their duty to help a suffering person. The Samaritan would not have had the same dilemma. Nonetheless the implication of the parable would be that the duty of helping a person in need ought to take priority over ritual worship. In fact it would even **be** an ethical act of worship of the Creator Who had made this person in His image.

Did Jesus' listeners grasp the implications of this ingenious parable and make this lesson part of their life philosophy? Do we? Jesus has shown us that it is wrong to be mentally lazy, i. e. to think only in standard, traditional patterns of *suspicion, fear and defensiveness*.

Why, we can even imagine ourselves to be this victim who has been hurt by something she or he has experienced in this life. Then we can

досвідом. Тоді ми могли б побачити в собі і наставлення тих людей, які не хотіли допомогти. Це - давня звичка не застановлятися над болючими справами, а просто залишати їх кровавити смутком, цинізмом та розпачем у нашому житті. Та з допомогою Ісуса ми також можемо знайти в собі й того Доброго Самарянина, який зупиняється і бере на себе відповідальність за проблему. (Ми можемо бачити в цій Іконі, що Добрий Самарянин то насправді – Ісус, а, може, Ісус, Який діє у нас і *почерез нас*). Користаючись уявою та відвагою, ми можемо бути добрими сусідами самі собі – і всім, що довкола нас. Все починається в нутрі нас самих!

also see in ourselves the attitude of those people who did not want to help - the old habit of not examining the things that hurt, of just leaving them be, just letting them lie there bleeding sadness, cynicism and despair into our lives. But with Jesus' help we can also find the Good Samaritan in us, who pauses and takes charge of the problem. (We may see in the Icon that the Good Samaritan really is Jesus – and also, perhaps, Jesus working *in and through us*). Using imagination and courage we can be a good neighbour to ourselves - and to others all around us. It begins within!

December 3, 2011.